

Прізвисько підказується певною ситуацією, виникає оказіонально і нагадує цю ситуацію постійно. Нові окказіональні оніми становлять частину ономастичного простору мас-медійного тексту.

ЛІТЕРАТУРА

1. Словник української ономастичної термінології. / [укл. Д. Г. Бучко, Н. В. Ткачова]. – Харків, 2012. – 256 с.
2. Knorr P.; Traxler .: Birne: das Buch zum Kanzler; eine Fibel für das junge Gemüse und die sauberen Früchtchen in diesem unserem Lande; mit vielen bunten Geschichten und lustigen Bildern / Peter Knorr, Hans Traxler: Frankfurt am Main: Zweitausendeins, 1983. – 39 S.
3. Wortschatzportal. Universität Leipzig. – Режим доступу : <http://wortschatz.uni-leipzig.de/>

Стаття надійшла до редакції 11.11.2014 р.

УДК 81'282.2(477.85/86)

Михайло Бігусяк

(ДВНЗ «Прикарпатський національний
університет ім. В. Стефаника»)

ПОКУТСЬКО-БУКОВИНСЬКЕ ПОРУБІЖЖЯ В КОНТЕКСТІ ПЕРЕДКАРПАТСЬКИХ АРЕАЛІВ

У статті на обширному діалектному матеріалі досліджено фонетичні, морфологічні та лексичні особливості покутсько-наддністрянсько-буковинського діалектного суміжжя. Обґрунтовано думки про розширення меж східнопокутських говірок.

Ключові слова: діалектне суміжжя, діалектне помежів'я, діалектна межа, перехідні говірки, ареал.

Михаил Бигусяк. ПОКУТСКО-БУКОВИНСКОЕ ПОРУБЕЖЬЕ В КОНТЕКСТЕ ПОДКАРПАТСКИХ АРЕАЛОВ

В статье на обширном диалектном материале исследуются фонетические, морфологические и лексические особенности покутско-надднестрянско-буковинского диалектного порубежья. Обосновываются мысли о расширении границ восточнопокутских говоров.

Ключевые слова: диалектное порубежье, диалектная граница, переходные говоры, ареал.

Michael Bihusjak. THE POKUTHIAN-BUKOVINIAN BORDERLAND IN THE CONTEXT OF THE PRECARPATHIAN RANGES

This article examines extensive material dialect phonetic, morphological and lexical features Pokuthian-Upperdnistran-Bukovinian borderland. Substantiates of the idea of expanding the boundaries eastern-pokuthian dialects.

Key words: dialect borderlands, dialect boundary, transitional dialects, area.

Передкарпатський ареал (сучасна назва Прикарпаття) належить до архаїчної зони Славії. Тут знаходяться історико-етнографічні регіони Бойківщини, Гуцульщини, Опілля (Наддністрянщини) і Покуття, між якими здавна окреслювалися певні межі і перехідні зони із відповідними мовними та культурно-етнографічними особливостями. За даними етнографів,

такі зони становлять третину території краю і в них мешкає більше третини населення області [12, с. 11].

У межах Івано-Франківщини можна виокремити шість контактних діалектних зон: бойківсько-гуцульську, бойківсько-наддністрянську, гуцульсько-покутську, покутсько-наддністрянську, покутсько-буковинську, а також зону скупчення трьох говорів – бойківсько-гуцульсько-покутську, що проходить на Надвірнянщині, Богородчанщині.

Зроблений нами аналіз дотеперішніх лінгвогеографічних досліджень говірок Івано-Франківщини [2] дає підстави твердити про те, що на сьогодні відчувається певна суперечливість між виокремленням діалектних меж у цих ареалогічних розвідках та характером сьогоднішньої диференціації українських говорів Передкарпаття. Після виходу у світ другого тому АУМ проф. Я. В. Закревська відзначала, що усі типи карт цієї фундаментальної праці дадуть підстави сучасним дослідникам внести певні корективи щодо меж окремих говорів, особливостей функціонування перехідних говірок [15, с. 82]. Однак, як нам відомо, матеріали другого тому АУМ – це діалектні записи 50-60-річної давності. Тому є потреба окреслити статичні та динамічні процеси цих ареалів.

Перехідні говірки гуцульсько-покутського та покутсько-наддністрянського порубіжжя вже були об'єктом наших спостережень [2, 3, 6]. Особливості функціонування весільних обрядових номенів покутсько-буковинсько-подільського суміжжя також розглянуті нами у статтях [4].

Мета розвідки - проаналізувати говірки покутсько-буковинської мовної межі, яким не присвячено окремих досліджень, хоча межі цієї зони перехідності мовознавці намагалися окреслити. Ґрунтовну розвідку цьому мовно-територіальному утворенню присвятив Кость Кисілевський, назвавши її «Надпрутський говір» [18]. Автор записував діалектний матеріал у міжвоєнний час на досить обширній території сучасного Покуття та Буковини: у 71 покутському та 30 буковинських селах.

Надпрутський говір, таку назву дав йому вчений, належить до південно-західного наріччя української мови. «Говорять ним «підгір'яни(є)» і «польєнники» в басейні середнього Прута, від околиць Делятина до околиць Могилева на Дністрі. На півдні межує він з гуцульським, на півночі з наддністрянським, на заході з бойківським говорами». Як бачимо, сюди дослідник відносить окремі райони Чернівецької, Тернопільської і навіть Вінницької областей [18, с. 9]. Надпрутський говір, зауважує вчений, творить окрему одиницю «говорову», що характеризується власними особливостями. «Деякі ізоглоси виводяться із сусіднього гуцульського говору, закінчують тут свої кола, схрещуючись з надпрутськими, інші виводяться із надпрутського та біжать на північ у Наддністров'я, захоплюючи там у свої орбіти наддністрянські околиці, або з'являючись тут і там на розкинутих мовних острівцях» [18, с. 10].

Проф. Кость Кисілевський виокремлює у межах цього говору дві групи говірок: західнонадпрутську та східнонадпрутську, показує їх межі на спеціально укладеній діалектологічній карті, вказує на ядро (за його термінологією гніздо) східнонадпрутської групи: Снятинщину-Кіцманщину, а західнонадпрутської групи: Коломийщину-Делятинщину. Такий поділ цього діалектного масиву вчений доводить на основі досить детального опису ізофон, ізоморфем, ізолекс та синтаксичних особливостей. Південно-східну межу покутського (надпрутського) говору К. Кисілевський окреслив на Буковині, починаючи від м. Берегомет вздовж р. Серет аж до кордону із Молдавією. Саме по цій лінії цей говір межує із буковинським. Хоча на сьогодні назва надпрутський говір не прижилася як основна у лінгвістичній літературі, однак нею послуговуються дослідники як синонімічною при номінації буковинсько-покутських говірок, а також звертають увагу на неоднорідність цих говірок, на що із переконливістю вказував ще на початку ХХ ст. вчений.

Проф. Ф. Т. Жилко у монографії «Говори української мови» називає буковинсько-покутські говірки надпрутськими, які складаються із двох масивів – буковинських і покутських. Умовну межу між ними визначає по лінії Поточище – Городенка – Гвоздець – Залуччя – Микитинці – Пістинь [13, с. 101]. Вчений також зауважує про те, що у лінгвістичній літературі є спроби, крім виділення цих двох масивів, об'єднати їх в одну групу з північною (покутською)

і південною (гуцульською) зонами, проте цілий ряд фактичних даних вказують, що покутські і буковинські говірки становлять один діалектний тип.

Дослідник гуцульського і покутського говорів Б. Кобилянський зазначає, що до Покуття належить, згідно з сучасним адміністративним поділом, територія Снятинського, Городенківського, Тлумацького, північна частина Тисменицького, більша частина Коломийського (без південної частини) районів, а далі покутський говір поширений у колишніх буковинських районах: Новоселицькому, Чернівецькому, Садгирському, Вишківському, Сторожинецькому, Кіцманському і Заставнівському [20, с. 135, 153-154]. Про те, що територія Покуття сягає на Буковину, зустрічаємо у дослідженнях В. Кубійовича, який зазначає, що Покуттям називали всю південно-східну частину Галичини – колишній кут між Угорщиною на південному заході і Молдавією на сході. Інколи під назвою Покуття розуміють навіть і сусідню частину Буковини [21, с. 2153]. Аналогічну думку подибуємо в дослідженнях сучасного львівського етнографа М. Глушка [10, с. 52].

На основі даних мовознавства, етнографії та історії, а також власних спостережень і матеріалів експедицій на Покуття у 1976-1989 рр. визначає найбільш вдало територію Покуття визначає проф. Д. Г. Бучко, який вказує, що на південному сході та сході вона сягає Чернівецької області, однак конкретних районів не називає, бо він досліджував топонімікон Прикарпатського Покуття, оскільки буковинський масив на той час був описаний Ю. Карпенком [7, с. 7; 16].

Складність дослідження покутсько-буковинської зони перехідності зумовлена ще й тим, що на сьогодні так і не визнано статус покутських говірок як окремого ідіому. Так Ю. Шевельов підкреслював, що вони містять «силу переходових явищ, що наближають їх до суміжних говірок, особливо багато рис із гуцульськими» [23, с. 975], а О. Горбач зазначає, що виникнення цих говірок зумовлене схрещенням на Покутті «гуцульської та наддністрянської експансії» [11, с. 2153]. С. Бевзенко зауважує, що покутсько-буковинські, (тут же вживає назву) надпрутські говірки, поширені на Покутті та північній Буковині, тобто в південно-східних районах Івано-Франківської області, де побутують власне покутські говірки (перехідні до наддністрянських) [1, с. 220].

Цікавими з приводу цієї наукової дискусії є роздуми такого знавця південно-західних діалектів як проф. Я. Закревська, яка зауважувала: «На основі матеріалів другого тому важко говорити, наприклад, про покутсько-буковинський говір; чітко виділяються в них ареали буковинського говору, що, як відзначає Ф. Т. Жилко, зумовлені контактними і діалектотворчими процесами цього краю у межах Молдавського князівства, а так звані покутські говори становлять безпосереднє продовження наддністрянського ареалу» [14, с. 65]. Однак в Енциклопедії «Українська мова» Я. Закревська вживає термін покутсько-буковинський говір поряд із надпрутським і вказує, що він «складається з двох говіркових масивів – покутських і буковинських (основних) говірок» [16, с. 502].

На основі лексико-семантичних діалектних матеріалів «Карпатського діалектологічного атласу» дослідниці Г. П. Клепикова, Т. В. Попова, В. В. Усачова виокремили тільки буковинську групу як самостійну, а «говори, поширені на захід від неї до р. Лімниця (тут потрібно, мабуть, до р. Бистриця – М. Б.), не варто відносити до цієї групи, бо вони можуть бути об'єднані за низкою ознак не тільки з буковинською, а й гуцульською групою, а також із говорами, поширеними по ріці Дністер. Очевидно, колись ці говори, які часто називали покутськими, становили цілісність із характерним для неї комплексом притаманних тільки йому рис, що і давало підстави виділяти його в окрему групу» [19, с. 117].

Ретельно обстежив цей регіон К. Ф. Герман, який уклав Атлас говірок Північної Буковини, де на основі обширного діалектного матеріалу виокремлює тут два типи говірок: буковинські говірки надпрутські або буковинсько-надпрутські, які побутують у 32 населених пунктах Вижницького, Кіцманського, Заставнівського, Сторожинецького та Глибоцького районів, та буковинські говірки з рисами наддністрянських, які побутують в 11 населених пунктах Кіцманського та Заставнівського районів [9, с. 294-304]. Перша зона, тобто буковинсько-надпрутська, є регіон, де переважають буковинські риси і менша кількість власне надпрутських

або західнопокутських. Наші спостереження над зібраним діалектним матеріалом також це підтверджують (у статті це буде продемонстровано прикладами).

Щодо другої зони, то ми хочемо внести певні корективи. Цей регіон є зоною скупчення східнопокутських говірок, що побутують у Снятинському та Городенківському районах Івано-Франківської області, та буковинських, що побутують у межівних говірках Кіцманського та Заставнівського районів, а на лівобережжі Дністра ці говірки контактують із наддністрянськими.

Дані попередніх досліджень, карти АУМ та власні записи (див. список обстежених населених пунктів, далі Вл. зап.) свідчать, що у цій зоні виокремлюється найбільше спільних покутсько-наддністрянських рис і значно менше власне буковинських. Наводимо найхарактерніші з них: серед фонетичних – це вживання на місці |а| після м'яких |е|, |и|, |і| у ненаголошеній та наголошеній позиціях: *д'екувати*, *ўз'еў*, *дес'іт'*, *м'іс'іц'* [Вл. зап., К. 41, 42]; вимова замість |м| |ў| у слові *комір* – *коўн'ір* [Вл. зап., К. 79]; ствердіння |ц| у назвах *х'ллопец*, *удо'вец*, *жнец* [Вл. зап., К. 98]; м'яка вимова |ж|, |ш| перед |а| у словах *ле^uж'ети*, *ле^uж'ати*, *ш'епка*, *ш'апка*.

Морфологічні особливості цих говірок характеризуються послідовним вживанням історичних закінчень *-ови*, *-еви* у давальному та місцевому відмінках однини іменників чоловічого та середнього родів: *б'ратови*, *се^uлови*, *Василеви*; в орудному відмінку однини іменники I відміни мають закінчення *-оў*, *-еў*: *голо'воў*, *ду'шеў*, *зем'леў* [Вл. зап., К. 170], аналогічні флексії побутують і в іменниках III відміни – *солеў*, *т'інеў*, *ночеў* [К. 176]. У родовому відмінку множини наявні форми *л'у'дїў*, *д'і'тїў* [К. 197].

У досліджуваному ареалі переважає вживання афікса *си*, поряд із рідше вживаними його фонетичними варіантами *с'і*, *с'и^e*, *се^u* [Вл. зап., К. 248].

Лексичний склад цих говірок також віддзеркалює спільні фонетичні, акцентологічні та семантичні ознаки. Так, будівлю для корів та коней іменують *с'тайн'а(і)*, а для свиней – *кар'ник* [К. 284], 'рядно' – *ве^uрин'а(і)* [К. 291], 'капиця' – *вуглоў*, *вуголово* [К. 310], 'назва приданого' – *в'іно* [К. 363].

За нашими спостереженнями на цій території можна виокремити дві зони суміжності покутсько-буковинських явищ: перша приблизно збігається із сучасними адміністративними межами Івано-Франківської області та окреслюється лінією Пилипи Коломийського – Балинці Снятинського – Серафінці Городенківського районів. Про це сигналізують такі явища: флексії |і|, |е| на місці |а| в іменниках I відміни – *саж'і(е)*, *ду'ш'и^e* на противагу формам *сажа*, *ду'ша*, що побутують у сусідніх селах Кіцманського та Заставнівського районів Чернівецької області [Вл. зап., К. 48; далі першими наводимо варіанти покутських говірок, а другими – буковинських]; *парбок* : *парубок*; *бли'ха* : *бло'ха*; *сло'за* : *сл'о'за* [К. 66-67]; *ц'век* : *цв'ах* [К. 78]; *фа'сол'е(і)* : *фа'сол'а* [Вл. зап., К. 84]; *остриї* : *востриї* [Вл. зап., К. 125]. На цій межі відбувається втрата подовженого |н| у суфіксі іменника *праник* [Вл. зап., К. 148]; зміна морфемної структури іменника *гла*, *и'гла* *голка*; аналогічні явища спостерігаємо у назвах: *тета* > *т'ітка*; *с'вердлик*, *с'верлик*, *све^uр'ло* > *свердло*, *с'вердел* [див. К. 157, 158, 159].

У родовому відмінку однини в іменниках *н'іч*, *п'іч* вживається у говірках Покуття звук |и|, який на цій межі переходить в |і|: *ночи*, *печи* > *ноч'і*, *печ'і*; іменник *л'у'бови* > *л'у'би* [Вл. зап., К. 175]. Тут переважає форма *б'рат'і* у називному відмінку множини поряд із рідше вживаною *бра'ти*, а в сусідніх говірках Чернівеччини побутують тільки *бра'ти* [Вл. зап., К. 191]. Повсюдно у перших говірках вживаними є форми дієслів II дієвідміни теперішнього часу у першій особі однини: *ходжу*, *буджу*, *сиджу*, які змінюються у сусідніх говірках на *хожу*, *бужу*, *сиджу*, а на межі Заставнівського та Кіцманського районів Чернівецької області поширеними є форми *но'с'у*, *ко'с'у*, *про'с'у* [Вл. зап., К. 235]. Адміністративна межа Івано-Франківської області є також межею вживання південно-західних енклітичних форм умовного способу дієслів на зразок *їа даў бим*, *ти даў бис*, які у сусідніх говірках переходять у літературні *їа*, *ти даў би* [Вл. зап., К. 247].

Матеріали 2 тому Атласу української мови добре засвідчують також про те, що ряд покутсько-наддністрянських рис переходять у власне буковинські на сході досліджуваного

ареалу або за межами Заставнівщини та Кіцманщини. Яскравими прикладами таких переходових явищ є: перехід ¹шч²аст'е¹ > ¹шч'іст'і > ¹шч²аст'а [К. 43]; ¹памн'іт' > ¹памйіат' [К. 45]; ^віт > ^війт [К. 101], не¹ (від вона) > ¹ней¹; с'а, се (від ця, це), с¹с'а, с¹се > ^ц'а, ^{це}, о¹ц'а, о¹це [К. 209-210], то¹ (від та) > ^т'іей¹у [К. 213].

Аналогічні переходові явища відбуваються і в лексичній системі цих говірок: ¹пасок, ^{ре}м'ін' > ¹пойас [К. 295]; ^{пу}л'аре^с > ^{ка}литка 'гаманець' [К. 297]; ¹персте^н' > ^{на}персток (у косі) [К. 309]; до¹убач > ^{ко}утач, ^{то}у¹кач 'дятел' [К. 337]; ^трун^{ва} > ^{тру}на, ^{домо}вина [К. 369]; ¹файні¹ > ¹гарні¹ [К. 373]; ^брид^{ко} > ¹гид^{ко} [К. 376]; ^{заче}ка¹ > ^{поче}ка¹, ^{поч}ка¹ [К. 380].

Проведений аналіз мовних особливостей покутсько-буковинсько-наддністрянського порубіжжя свідчить про наявність багатьох спільних рис, які властиві в цілому говорам південно-західного наріччя або галицько-буковинській групі на всіх мовних рівнях: фонетичному, морфологічному, синтаксичному та лексичному. Наявна значна кількість лексичних паралелізмів та спільних запозичень не є, мабуть, впливом одного говору на інший, а сигналізує, перш за все, про спільні процеси власне лінгвістичного характеру, одночасно й про позалінгвістичні фактори, які сприяли посиленій інтерференції на цій території в минулому, що підтверджує й історичний матеріал. Тому, на нашу думку, правильніше буде це діалектне суміжжя вважати зоною контактування покутсько-буковинсько-наддністрянського порубіжжя, а не зоною побутування буковинських говірок з наддністрянськими рисами, оскільки власне покутські риси побутують і до сьогодні у говірках Кіцманського та Заставнівського районів, які територіально відносять до Північної Буковини. Наші спостереження підтверджують думки тих дослідників, котрі вважали, що межі Покуття сягають цих регіонів Буковини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бевзенко С. П. Українська діалектологія / С. П. Бевзенко. – К.: Вища школа, 1980. – 246 с.
2. Бігусяк М. В. Гуцульсько-покутське діалектне суміжжя у світлі лексичних ізоглос / М. В. Бігусяк // Науковий часопис Київського національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова. Сер. 10. Проблеми граматики і лексикології української мови: зб. наук. праць. – Вип. 3, кн. 2. – К., 2008. – С. 21–26.
3. Бігусяк М. В. До питання гуцульсько-покутського діалектного порубіжжя на теренах Івано-Франківщини / М. Бігусяк // Вісник Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника. Сер. Філологія (мовознавство). – Вип. XIX-XX. – Івано-Франківськ, 2008. – С. 27–29.
4. Бігусяк М. В. Лексика сімейних обрядів у покутсько-буковинсько-подільському суміжжі / М. В. Бігусяк // Наукові праці Кам'янець-Подільського державного університету. Сер. Філологічні науки. – Вип. 16, т. 1. – Кам'янець-Подільський: Аксіома, 2008. – С. 100–105.
5. Бігусяк М. В. Лінгвогеографічне дослідження говорів Івано - Франківщини / М. В. Бігусяк // Вісник Прикарпатського університету. Філологія. – Вип. XXXII-XXXIII. – Івано-Франківськ, 2012. – С. 13–18.
6. Бігусяк М. В. Покутсько-наддністрянське діалектне порубіжжя в контексті передкарпатських ареалів / М. В. Бігусяк // Діалекти в синхронії та діахронії: загальнослов'янський контекст : тези доповідей міжнар. конф. / [за ред. П. Ю. Гриценка]. – К.: КММ, 2014. – С. 36–41.
7. Бучко Д. Г. Походження назв населених пунктів Покуття / Д. Г. Бучко. – Львів: Світ, 1990. – 144 с.
8. Герман К. Ф. Атлас українських говірок Північної Буковини : у 2 т. / К. Ф. Герман. – Т. 1 : Фонетика і фонологія. – Чернівці, 1995; Т. 2 : Словозміна. Службові слова. – Чернівці, 1998.
9. Герман К. Ф. Українські говірки Північної Буковини в історичному та лінгвогеографічному аспектах : фонетика, фонологія / К. Ф. Герман. – Чернівці: Рута, 1995. – 391 с.
10. Глушко М. Етнографічне районування української Галичини (за матеріалами наукових досліджень XIX – початку XX ст.) / М. Глушко // Галичина : етнічна історія / [відп. ред. С. Макарчук]. – Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. І. Франка, 2008. – С. 46–80.
11. Горбач О. Покутсько-буковинські або покутські говірки / О. Горбач // Енциклопедія Українознавства / гол. ред. В. Кубійович. – Т. 6. – Париж; Нью-Йорк: Вид-во «Молоде життя», 1970. – С. 21–53.
12. Етнос. Соціум. Культура: регіональний аспект : [монографія]. – К.; Івано-Франківськ : ВДВ ЦІТ, 2006. – 315 с.
13. Жилко Ф. Говори української мови / Ф. Жилко. – К., 1958. – 171 с.

14. Закревська Я. Другий том Атласу української мови / Я. Закревська // Мовознавство. – 1970. – № 3. – С. 60–65.
15. Закревська Я. В. Лінгвогеографічні дослідження у науковому доробку мовознавців Інституту суспільних наук АН УРСР / Я. В. Закревська // Українська лексика в історичному та ареальному аспектах. – К.: Наукова думка, 1991. – С. 78–88.
16. Закревська Я. Покутсько-буковинський говір / Я. Закревська // Українська мова: Енциклопедія. – 2-е вид., виправл. і доп. – К.: Вид-во «Українська енциклопедія» ім. М. Бажана, 2004. – С. 502.
17. Карпенко Ю. О. Топонімія Буковини / Ю. О. Карпенко. – К.: Наукова думка, 1973. – 239 с.
18. Кисілевський К. Надпрутський говір / К. Кисілевський // Записки Наукового товариства ім. Шевченка. – Т. 162. – Нью-Йорк; Париж, 1954.
19. Клепикова Г. П. Групування юго-західних українських говорів (по матеріалам «Карпатського діалектологічного атласа») / Г. П. Клепикова, Т. В. Попова, В. В. Усачева // матеріали и исследования по Общеславянскому лингвистическому атласу. – М.: Наука, 1968. – С. 97–117.
20. Кобилянський Б. В. Діалект і літературна мова. (Східнокарпатський і покутський діалекти, їх походження і відношення до української літературної мови) / Б. В. Кобилянський. – К., 1960. – 276 с.
21. Кубійович В. Покуття / В. Кубійович // Енциклопедія Українознавства / [гол. ред. В. Кубійович]. – Т. 6. – Париж ; Нью-Йорк : Вид-во «Молоде життя», 1970. – С. 2153–2155.
22. Лесюк М. П. Покутський діалект / М. П. Лесюк // Покуття : історико-етнографічний нарис. – Львів : Манускрипт, 2010. – С. 396–415.
23. Шевельов Ю. Історична фонологія української мови / Ю. Шевельов. – Харків: Акта, 2002. – 1054 с.

СПИСОК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

АУМ – Атлас української мови: у 3 т. – Т. II : Волинь, Наддністрянщина, Закарпаття і суміжні землі. – К.: Наукова думка, 1988. – 520 с.

СПИСОК ОБСТЕЖЕНИХ НАСЕЛЕНИХ ПУНКТИВ

Бабин Заставнівський район Чернівецька область
 Балинці Снятинський район Івано-Франківська область
 Борівці Кіцманський район Чернівецька область
 Будилів Снятинський район Івано-Франківська область
 Ватилівка Кіцманський район Чернівецька область
 Велика Кам'янка Коломийський район Івано-Франківська область
 Вимушів Заставнівський район Чернівецька область
 Горішне Снятинський район Івано-Франківська область
 Городниця Городенківський район Івано-Франківська область
 Давидівці Кіцманський район Чернівецька область
 Завалля Снятинський район Івано-Франківська область
 Залуччя Снятинський район Івано-Франківська область
 Запруття Снятинський район Івано-Франківська область
 Звенячин Заставнівський район Чернівецька область
 Йосипівка Заставнівський район Чернівецька область
 Іванківці Кіцманський район Чернівецька область
 Кадубівці Заставнівський район Чернівецька область
 Карапчів Вижницький район Чернівецька область
 Киселів Кіцманський район Чернівецька область
 Малятинці Кіцманський район Чернівецька область
 Оршівці Кіцманський район Чернівецька область
 Острівець Городенківський район Івано-Франківська область
 Ошихліби Кіцманський район Чернівецька область
 Пилипи Коломийський район Івано-Франківська область
 Потічок Снятинський район Івано-Франківська область
 Прилипче Заставнівський район Чернівецька область
 Прутівка Снятинський район Івано-Франківська область

Репужинці Заставнівський район Чернівецька область
Русів Снятинський район Івано-Франківська область
Семаківці Городенківський район Івано-Франківська область
Серафінці Городенківський район Івано-Франківська область
Ставчани Кіцманський район Чернівецька область
Степанівка Заставнівський район Чернівецька область
Стецева Снятинський район Івано-Франківська область
Торговиця Городенківський район Івано-Франківська область
Тростянець Снятинський район Івано-Франківська область
Хлівище Кіцманський район Чернівецька область
Чортовець (Назаренково) Городенківський район Івано-Франківська область
Южинець Кіцманський район Чернівецька область

Стаття надійшла до редакції 25.11.2014 р.

УДК 81'373.21:908 (477.86)

Любов Білінська

*(Комунальний заклад Тернопільської обласної ради «Колегіум-інтернат
«Знамення» з поглибленим вивченням предметів
духовно-просвітницького спрямування
у с. Зарванця Тербовлянського району)*

ВІДТОПОНІМНІ НАЙМЕНУВАННЯ МІКРООБ'ЄКТІВ ПОКУТТЯ

Розглядається питання взаємозв'язку ойконімів, гідронімів, макротопонімів та мікротопонімів. Проаналізовано новідтопонімні назви мікрооб'єктів Покуття, визначено продуктивність різних класів онімів у креації найменувань цих реалій. Досліджується реалізація принципу номінації об'єкта через відображення у назві іменованої реалії назви сусіднього (рідко – віддаленого) об'єкта.

Ключові слова: топонім, етимон, мікротопонім, відтопонімна назва, номінація.

Любовь Билинская. ОТТОПОНИМНЫЕ ИМЕНОВАНИЯ МИКРООБЪЕКТОВ ПОКУТЬЯ

Рассматривается вопрос взаимосвязи ойконимов, гидронимов, макротопонимов и микропонимов. Проанализировано оттопонимные названия микрообъектов Покутья, определено продуктивность разных классов онимов в формировании именованных этих реалий. Исследуется реализация принципа номинации объекта посредством отображения в названии именуемой реалии названия соседнего (редко – отдаленного) объекта.

Ключевые слова: топоним, этимон, микропоним, оттопонимное название, номинация.

Lyubov Bilinska. NAMES OF MICROOBJECTS IN POKUTTYA REGION DERIVED FROM TOPONYMS

The article deals with the relationship between oykonyms, hydronyms, makrotoponyms and microtoponyms. The from toponyms derived names of microobjects Pokuttya's are analized, the performance of different classes in creation of these realities' names is defined. We study the implementation of the principle of object's nomination through the reflexion in the title of referred realities the name of the nearby (rarely – remote) object.

Key words: toponym, etymon, mykrotoponym, the from toponym derived name, nomination.